

Diskontoen vel vil blive afgørende for, hvor store Ønsker der er hos Befolkningen, men ikke for, hvor stor en Del af disse Ønsker der tilfredsstilles. Saadan har det været under 7 pCt. Diskontoen, og saadan vil det ogsaa blive, hvis Nationalbanken fører sin Politik paa samme Maade som hidtil ved en lavere Diskonto. Det er en Kendsgerning, at det ikke er Diskontoens Højde, der i den senere Tid har bestemt Udlaansmængden i Danmark, men andre Foranstaltninger, og disse andre Foranstaltninger kan vedblive at bestaa, selv om Diskontoen skulde nedsættes. Derfor er der ikke stor Risiko ved at forsøge at faa en Diskontolettelse i Øjeblikket af Hensyn til Valutaspørgsmaalet, for den Haand i Hanke med Kreditpolitikken, som man har, er ikke afhængig af Diskontoen; og at det vil betyde en væsentlig Lettelse for alle de danske Erhverv, hele det danske Produktionsliv, om vi nu kunde faa en Rente-nedsættelse, forekommer mig dog at være udenfor al Tvivl. Det synes mig mærkeligt, at 7 pCt. efterhaanden skulde gro fast til at være den nationale Rentefod i Danmark, medens man i alle andre Lande forstaar at manøvrere med en Rentefod, der passer efter de til enhver Tid givne Forhold. Diskontoen skal, hvis den anvendes i en Bankpolitik, være noget, der anvendes ved sin Bevægelighed; det skulde den maaske ogsaa have været paa et tidligere Tidspunkt, deri er muligvis det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds og jeg enige. En Diskonto, som staar fast, uanset, hvorledes Forholdene er, uanset, om de gaar ned eller op, er efter min Mening en Diskonto, som ikke behandles paa rette Maade. Derfor mener jeg, man i Øjeblikket har Lov til at sige til Nationalbanken: Vi ønsker i det danske Næringslivs Interesse at faa billigere Kredit i Landet, billigere Produktionsomkostninger og derigennem Mulighed for Prisnedgang; derfor anmoder vi om at faa en Diskonto-nedsættelse. Det er i Virkeligheden det, som udtrykkes her, og jeg haaber, at det vil lykkes at faa Nationalbanken til at overvinde de Betæneligheder, som den nu har mod en Diskontonefsættelse. Naar vi saa har faaet den, tror jeg nok, vi alle har Grund til at være glade.

Gunnar Fog-Petersen: Den højtærede Minister synes at have opfattet min Bemærkning om Høstindberetningerne saaledes, at jeg ønskede, at disse skulde helt forsvinde. Det udtalte jeg ikke. Jeg ønskede blot, at de ikke skulde afgives i den Del af Aaret, da man ikke kan tillægge dem

nogen Værdi. Men jeg tror, at det har stor Interesse, at Konsulenterne ud fra deres alsidige Sagkundskab og Kommen vidt om faar Lejlighed til lige før Høsten til Vejledning for Befolkningen og det økonomiske Liv i Landet at give Indberetning om, hvorledes Høsten vil blive. Der vil da kunne fæstes betydelig mere Tillid til Indberetningerne, fordi man da faar det rigtige at holde sig til i Stedet for mange Indberetninger; hvoraf nogle er rigtige og nogle gale, der saa tilsammen kan give et forkert Billede.

Den højtærede Finansminister gav, som rimeligt er — jeg skal ikke sige noget til det — Udtryk for megen Forsigtighed i sine Udtalelser om Tilslutning til, hvad Rigsdagens Valutaudvalg har sagt, naar han talte om en videre Udvikling og Endemaalet, den endelige Fæstnelse af Kronen. Som Regeringens Stilling nu er til denne Sag i Forening med Rigsdagsudvalget, er det kun rimeligt, at Finansministeren udtrykker sig med saa megen Forsigtighed. Jeg fandt for mit eget Vedkommende Anledning til at udtrykke mig mindre forsigtigt, naar jeg sagde, at man faktisk nu her i Landet havde taget Stilling til Parispørgsmaalet. Jeg tror, at det er lige saa rigtigt at sige det, thi saaledes er Forholdet. Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) tog Ordet umiddelbart efter og fremsatte en Udtalelse, som jeg fandt overordentlig interessant i den Forbindelse, idet det ærede Medlem lod amerikansk og anden udenlandsk Spekulation være eneafgørende for den stærke Kronestigning, som havde fundet Sted — ikke for Vendingen, for, at Kursbevægelsen var blevet en anden, ikke for, at der gennem Valutaordningen var sket, som han kaldte det, en Invitation til Spekulationen, med andre Ord blevet et Grundlag for Stigning, hvad ogsaa var Hensigten med Valutaordningen, som faktisk er lykkedes paa det Punkt. Jeg maa lægge den største Vægt herpaa, naar det siges af det ærede Medlem, som gennem sin Stilling har særlige Forudsætninger for at kende og kunne bedømme dette. Naar Spekulationen har sat ind med saa megen Kraft, som den har, og har fremkaldt en Stigning langt stærkere end den, Valutaordningen forudsatte, saa er det, jeg siger, at den er allerede nu naaet saa vidt, at man kan sige, at der faktisk er taget Stilling til Spørgsmaalet om, hvorvidt Kronen maa op i Pari; thi den behøver ikke at komme ret mange Øre op, før Diskussionen derom af sig selv vil holde op. I den Forbindelse var det, jeg gjorde en Bemærkning om, at man